

Keď si Máša prezrela celú chalupu, sadla si na malú lavičku a začala premýšľať: *Kto tu len môže*

bývať? Prečo nie je doma? Kde len mohol ísť? Vráti sa vôbec, a ak áno, kedy? Otázky nemali konca a Máša na ne nenachádzala odpovede. A tak tam iba sedela a dumala.

Deň sa pomaly krátil, začalo sa stmievať a chalupa sa ponorila do šera. *Majiteľ sa už určite čoskoro objaví*, myslela si, keď netrpezlivo očakávala jeho príchod.

Máši by ani v najhoršom sne nenapadlo, že majiteľ chalupy nie je nik iný ako veľký medveď. Ani ten veru netušil, aké prekvapenie ho doma čaká. Nikdy by mu na um nezišlo, že v jeho chalupe sa raz ocitne malé stratené dievčatko.

Medveď sa ako zvyčajne vracal domov po dni strávenom v lese, kde hľadal svoju obľúbenú pochúťku – med. Les bol plný medových plástov, ktoré s radosťou objavoval na stromoch. Každý vedel, že medu nedokázal odolať.

Ako tak Máša rozhutovala na malej lavičke, zrazu čosi začula. Ktosi vošiel do chalupy. Čiesi stupaje sťažka dopadali na podlahu a ticho sa naplnilo ozvenou krokov.

Náhle sa otvorili dvere a Máša vyskočila z lavice. Nemohla uveriť vlastným očiam. Na prahu stál medveď, taký veľký, že sotva prešiel dverami! Dievčatko od strachu skríklo a medveď ostal zarazene stáť. „Kto si a čo robíš v mojej chalupe?“ zabručal.

„Ja... ja... ja som sa stratila,“ zakoktala Máša. „Myslela som si, že tu nájdem pomoc.“

